02/09/2019

Αναισθησία και αδιαφορία το νέο θανατηφόρο μείγμα πνευματικού “καρκίνου”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Αλήθεια, τι Εκκλησία και τι παπάδες θέλουμε τελικά;

Αν ο παπάς είναι απλά τελετουργός χωρίς να κάνει κηρύγματα και ομιλίες, λέμε γιατί οι παπάδες δεν μιλάνε και δεν διδάσκουν , αν ο παπάς μιλάει, τον κατηγορούμε ότι λέει πολλά παπαδίστικα και δεν μας αρέσει. Αντιμετωπίζουμε δηλαδή την Εκκλησία σαν να είναι talent show για να ψηφίσουμε ποιος θα φύγει και ποιος θα έρθει.

Καταδικάζουμε και πέφτουμε στην αμαρτία της ιεροκατηγορίας λέγοντας ότι οι παπάδες δεν κάνουν έργο, αλλά στις κατά τόπους Μητροπόλεις, στις ομιλίες που κάνουν οι ιερείς, μαζεύονται τρείς και ο κούκος.

Θέλουμε έναν παπά τελετουργική μαριονέτα ή ένα παπά που θα διδάσκει , θα θεραπεύει και θα έχει πατριωτικό και πατρικό λόγο;

Θέλουμε ένα παπά να διατηρήσει την σήψη σε αυτά που “έτσι τα μάθαμε και έτσι τα βρήκαμε” ή έναν παπά που θα δημιουργεί θα μεταμορφώνει και θα ανακαινίζει

με την βοήθεια του Θεού , πάντα με την Ορθόδοξη θεραπευτική;

Τι Εκκλησία θέλουμε ; Ένα ναό στην ενορία που θα τον βλέπουμε σαν ανάμνηση των Βυζαντινών χρόνων ή να βιώνουμε την Εκκλησία ως σώμα Χριστού και εμείς σαν μέλη στην αγκαλιά της να παλεύουμε για τη σωτηρία;

Είμαστε αναίσθητοι και αδιάφοροι για τα πνευματικά αλλά στην γλώσσα σέρνουμε πρώτοι τον χορό εναντίον των ιερέων και της Εκκλησίας.

Απλά, μικρά, αλλά «καυτά» πνευματικά ερωτήματα που οφείλουμε να τα απαντήσουμε για να καθορίσουμε την πορεία μας, είτε προς τη Βασιλεία των Ουρανών ή προς την απώλεια.

Λέμε πως είμαστε ορθόδοξοι, αλλά τελικά μόνο ως προς το βάπτισμα. Στο βίωμα και στην γνώση της πίστεως έχουμε γίνει ειδωλολάτρες. Δεν ξέρουμε την πίστη μας, δεν θέλουμε να τη μάθουμε και από την άλλη πάμε στον Ιερέα και κάνουμε πως τα ξέρουμε όλα. Ο διάβολος μοιάζει με ταπεινό αγγελάκι μπροστά σε τέτοιες συμπεριφορές.

<<Παπά θέλω να μου κάνεις ευχέλαιο, θέλω δύο αγιασμούς, αύριο θα κοινωνήσω...>>

Χωρίς καν να ρωτήσουμε αν πρέπει να κάνουμε ευχέλαιο ή αγιασμό ή αν έχουμε κάνει την κατάλληλη προετοιμασία για να μεταλάβουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Είναι σαν να πάμε στο γιατρό και να του υποδείξουμε τι φάρμακα να μας γράψει. Αδιαφορία και άγνοια για τα πνευματικά αλλά θέλουμε την Χάρι του Θεού στο τσεπάκι μας χωρίς κόπο αλλά με τρόπο υποκριτικό.

Πάμε να κάνουμε ένα Μυστήριο βάπτισης ή γάμου και δεν ρωτάμε καν κάτι πνευματικό τον ιερέα, αντίθετα του λέμε τι κορδέλες θα βάλουμε, τι χρώμα κεριά, λουλούδια κλπ. Αντιμετωπίζουμε τον παπά σαν διακοσμητή αντί να τον ρωτήσουμε τις πνευματικές προϋποθέσεις των μυστηρίων που αφορούν στη σωτηρία μας.

Πολύ σπάνια θα συναντήσουμε ανθρώπους να ρωτούν « Πάτερ, τι λέει η πίστη μας για αυτό το θέμα; Τι χρειάζεται να κάνουμε σε αυτή την περίπτωση; ». Αντίθετα αποφασίζουμε μόνοι μας και φωνάζουμε τον παπά να μας κάνει αυτό που θέλουμε και όχι αυτό που χρειάζεται διότι τα θέλουμε όλα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα μας.

Όλα αυτά ξεκινούν και καταλήγουν στο γεγονός ότι βλέπουμε τον παπά σαν τον τύπο με τα μαύρα που κυκλοφορεί στην ενορία και απλά κάνει κάποια «μαγικά» την ημέρα της Θείας Λειτουργίας. Όταν θα δούμε στον Ιερέα την ιεροσύνη του

Χριστού, τότε θα αρχίζουν να αλλάζουν τα πράγματα.

Ας αφήσουμε αγαπητοί μου την καραμέλα της άγνοιας, ενώ είμαστε ξαπλωμένοι στον καναπέ της αδιαφορίας. Να κάνουμε υπακοή στην Μητέρα Εκκλησία. Ας μάθουμε την πίστη μας, ας την μελετήσουμε, να μπούμε στα μυστήρια και ιδιαίτερα στην εξομολόγηση με δίψα για σωτηρία και τότε θα ανατείλει μέσα μας το φως του Κυρίου. Διαφορετικά θα λατρεύουμε το σκοτάδι και όχι το φως.